

Mitmed maad ta läbbi käinud,
Kuuda Pohla farro luggo,
Kennes vägga puhhas luggo,
Tark ja weider tantsumas,
Wäggi-pulka weddamas,
Kuukerpalli, rattast lõomas,
Kükkiteles vohle sõmas.
Suid ja silmad lahti pääs
Kuulsid Petsi igga-mees.
Iggatseid siis ka nähha,
Kuida Pohla tantsumi tehha.
Pallusid siis Pettsikest
Et tantsumiks ehk ka nattikest.
Petts siis tömis tantsumi
Ja tantso luggu jörrama,
Petts siis jalgu, kehha känas
Liikmeid immelikult wānas,
Käppje wālja sruutus
Ja laiale neid lahhutas,
Panī kord neid rinna peale,
Kord neid seadis püsfa peale.
Ütlesid, kes ollid seal:
„Wata imet ilma peal!“
Petts, kui lõppes tantsumast
Ja tantso luggu jörramast,
Kummardas nüüd Pohla wisi,
Sowis ead ööd kõigile
Ja ruttas koju rahhule.
Kõik, kes diglamad seal ollid,
Ütlesid: „Petts fallis mees!
Ei ta tahha fidesda
Ei rumalamaid pöllata.“
Agga ollid teised seal,
Kes wāna wisi ellased,
Targaks ennast arwasted
Ja targemaid fa wiikasid —

Nad siis pahhandasid meelet,
Prutisid fa oma feelt,
Teggid irnus sure kärre,
Läksid — murdasid Petsi ärra.

Sedda iggal acal nähtud,
Et on neile waewa tehtud,
Kes on teistest targemad
Ja rahvast targa sõnaga
Ja tõ ja ausa esloga
Oppetada püawad.

Kasvatage mõtsa!

Minnewa aijastaja, armas tallorahwas, ãnnime
sülle oppust, mes nouwo sa peat piddama, et sõda
pudus finnage ni rängaste finno päle es litsus, et
so majjapiddamine sepärrast peas hukka minnema.
Kui tonane oppus sülle tullus tulli, sis vanne minno
sõnnu fa nüüdke tähhele, kui ma mõtsa kasvatamis-
fest finnoga tahha jutto aijada. Se assi ei olle fa
jõht tühhi assi, enge om kül wäärt, et majjapiddaja
temmasti luggu peap. Sest mõtsa pudus om jo mõnda
tubli meest finniwõtimu, nink saap fa weel fibbedam-
bas sama, kui mitte aigsaste se päle ei mõttelda,
fa seddagijalaleikajat maggama pânnna. Kigin vaiguun
ilma vääl om luggu alguse nî olnu, et kon rahvast
weidi olli, sääl olli mõtsa willand; ent seddamõda
fui rahwa hulk kasvi, seddamõda lõppi fa mõts; sest
fui maad wajja om pöllus tetta, peap mõts tagga-
nema. Pöllomees, ke mõtsan hénnele assent wõttap,
ei ãnna mõtsale armo, enge naakap tedda sääl kige
eddimält häetama, kon kigeparremb pölloma om.